

Sygn. akt I BP 12/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa M. L. przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w K. (dawniej Izba Skarbowa w K.)

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 marca 2018 r.,

skargi powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 20 października 2015 r., sygn. akt VII Pa .../15,

na podstawie art. 80 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2018 r. poz. 300) zwraca powódce kwotę 907 (dziewięćset siedem) złotych jako różnicę między opłatą uiszczoną przez powódkę (937 złotych) i opłatą należną (30 złotych).

UZASADNIENIE

Powódka M. L. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z 20 października 2015 r. Do wniosku dołączyła dowód uiszczenia bezpośrednio na rachunek Sądu Najwyższego kwoty 937 złotych tytułem opłaty od skargi.

Opłata sądowa uiszczona od skargi na bezprawność jest częściowo nienależna i dlatego podlegała zwrotowi z urzędu na rzecz osoby ją wnoszącej w kwocie przewyższającej należną kwotę 30 złotych.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach

sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2018 r., poz. 300, dalej u.k.s.c.) nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik wnoszący powództwo, z zastrzeżeniem art. 35. Regulacja ta oznacza, że w sprawach z zakresu prawa pracy, w których wartość przedmiotu sporu lub wartość przedmiotu zaskarżenia nie przewyższa kwoty 50.000 złotych, pobiera się jedynie opłatę podstawową w kwocie 30 złotych od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W rozpoznawanej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia – wynosząca 18.726,48 złotych – nie przewyższała kwoty 50.000 złotych, a zatem od skargi należało pobrać jedynie opłatę w kwocie 30 złotych.

Zgodnie z art. 80 ust. 1 u.k.s.c. sąd z urzędu zwraca stronie różnicę między opłatą pobraną od strony a opłatą należną.

W opisanej sytuacji należało na podstawie art. 80 ust. 1 oraz w związku z art. 96 ust. 1 pkt 4 i art. 35 ust. 1 u.k.s.c. zwrócić z urzędu na rzecz powódki kwotę 907 złotych uiszczoną tytułem opłaty od skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, czyli kwotę przewyższającą opłatę należną.

kc